

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: ET FORTROLIGT ØJEBLIK

Citation: Bødtcher, Ludvig: "ET FORTROLIGT ØJEBLIK", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid82229/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

ET FORTROLIGT ØJEBLIK

Min Musa:

Hvad tænker Du nu paa? Du stirrer tankefuld
Og fast med Ængstelse hen paa din Harpes Guld.

Jeg:

O! hvis Du elsker mig, saa sig mig, Himmelpige!
Hvormange Harper ejer vel Olympens Rige?

Musa:

Du spørger dristigt, – dog jeg svare Dig vel maa:
Olympen ejer Ni,
Som laanes Jordens Børn, vel at forstaa!
Iøvrigt er der Ti.
Men ak! i denne Post er Phoebus noget sær:
Han laaner ikke sin til Alle og Enhver;
Dens Klang er kun for Faa, som fatte kan dens Værd.

Jeg:

Hvad Ni? kun Ni! saaledes jo det var?
Nuvell og vi et dobbelt Antal har
Af Digtene; Ni staaer kun til at faa:
Min Gud! hvad spiller da den ene Halvdel paa?

Musa:

(lidt rødmeende.)

De spille – ih naturligvis, Du Nar!
Paa Instrumentet, som de har –

Jeg:

O! giv mig Arme et oprigtigt Svar!

Musa:

Nuvel! Jeg ellers nok kan gjætte,
Hvorfor Du ønsker just at vide dette!
Du ventelig har mærket,
At næsten hver en ny Poet,
Saa snart han spidset har sin Pen,
Og lægger første Haand paa Værket,
Strax drømmer sig en yndet Musers Ven,
Beskriver smukt, hvorlunde han har seet
En af os af Olympens Clutter,
Som med en Mine øm og huld
En Harpe gav ham af massivt og himmelsk Guld
Med alle Himmelharpens Attributer. –
Nu vil jeg ikke nægte,
At, naar et Menneske med hellig Smerte
En Harpe sig udbeder af os Ni,
Saa – ved Apollo! vi har og et Hjerte –
Saa faaer han den, skjøndt altid ej saa ægte,
Som han det troer – et fromt Bedrager!
Vi nænne ej at sige Staklen Nej:
Vi gve derfor Harpen ham i Skerts,
Og hvad han troer har ægte Guldværdi,
Er stort ej bedre end chaldarisk Erts.

Jeg:

Hvordan, Gudinde! Jeg forstaaer Dig ej.
Hvorledes! skulde – Hømmel, hvilken Kval!
Min Harpe er maaske –

Musa:

Af samme Slags Metal.

Dog har den som de Andre
Den Egenskab at kunne sig forandre:
Alt som din Aand udbryder af sit Buur
Og over Smaahedsverdenen sig svinger,
Forædler ogsaa Strengen sin Natur,
Og useet voxte Harpens skjulte Vinger:
Da vil det maaske hænde sig engang,
At vi, naar ret Du har os glædet,
Borttage Harpen, give Dig i Stedet
En ægte, der har reen og himmelsk Klang.
- Men er din Digtet kun en vandet Frugt,
Udklækket ved en varm Beundrings Iver,
En Frugt, som Dig til Efterligning driver
Af, hvad Du finder højt og smukt,
Den fine Dunst, som stiger op i Lugt
Af et med ædel Vin nys opfyldt Kar -
Da nærme vi os atter strax,
Og mens vi Harpen fra Dig ta'er,
Vi drage af dit Bryst den søde Pøl,
Vi gjør Dig atter om dit Hjerte fri
Og hviske til Dig: „Glem nu vore Smil:
Det Hele var kun lidt Coquetterie
Men - af et himmelsk Slags”.

„SOPHIESHAAB”

(September 1856)

Til Høire, der hvor Veien glider
Forbi den grønne Jagtallee,
En landlig Bollig er at see,
Som sender Smil til alle Sider; –
Helst vilde den i Skygge træde,
Og fik beskeden i sin Daab
Det ene Navn „Sophieshaab”,
Men den var Manges Haab og Glæde.

Mod Slottet hist er den en Hytte,
Men Slottets Herre, trods sin Rang,
Har sikkert standset tidt sin Gang
For fjernt til Glæden her at lytte;
Og førte Sommeraftnens Vinde
Hen til hans Øre Venners Sang,
Og Kvindens Røst og Bægrets Klang,
Sad heller han maaske derinde; –

Og han tog ikke Feil tilvisse!
Saa sandt som Høiheds største Glands
Forduukles af en Rosenkrands,
Som Glæden fletter om vor Isse; –
Ja, der var godt og kjært at være!
Der hersked i det lille Huus
En egen venlig Genius,
Som virked paa dets Atmosphære.